

Kibbutzurile devastate au devenit muzee ale macabrului

Foștii lor rezidenți vor să se întoarcă acasă

Autor: Deborah Danan

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin

**Kibbutzurile devastate
au devenit muzee ale macabrului
Foștii lor rezidenți vor să se întoarcă acasă**

Ido Felus stă în fața epavei casei sale din Kibbutz Kfar Aza, care a fost devastată de teroriștii Hamas pe 7 octombrie, fotografiat în ianuarie 2024. El crede că întoarcerea în kibbutz este esențială pentru viitorul Israelului.

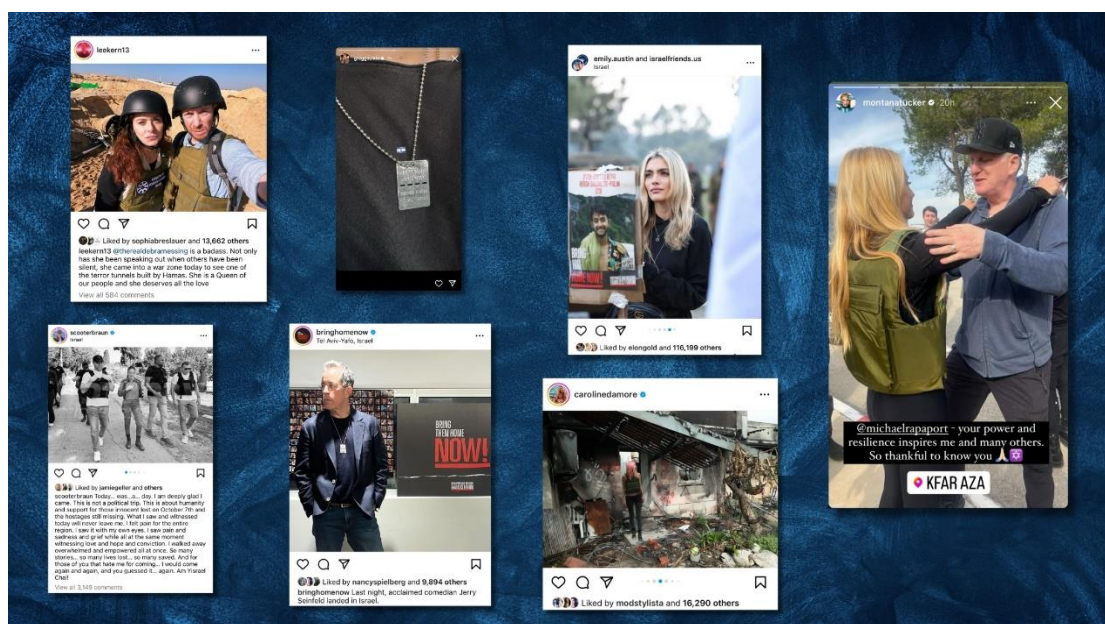
Pentru Ido Felus, întoarcerea la casa lui din Kfar Aza nu este o alegere, ci un imperativ care a ghidat fiecare decizie pe care a luat-o, inclusiv să studieze la facultate, începând cu 7 octombrie 2023. “Dacă nu ne întoarcem, teroriștii vor câștiga”, a spus Felus, în vârstă de 24 de ani. Înainte de atac, plănuia să studieze psihologia, dar acum urmează o diplomă de business, are o singură ambiție:” Îmi fac misiunea vieții mele de a reabilita acest loc. Ar trebui să fie, de asemenea, cea mai importantă misiune a Israelului. Această zonă nu ar trebui să mai fie periferică, ea ar trebui să fie centrul tuturor. Scena high-tech din Israel ar trebui să se mute aici”, a spus Felus.

Mulți dintre generația mai tânără a kibbutzului simt același lucru.

Săptămâna trecută, când s-au apropiat 100 de zile de la atac, primii locuitori din Kfar Aza s-au întors acasă. Ayelet Cohen și Shachar Shnurman, a căror casă a fost una dintre puținele care au rămas intacte în timpul atacului, au spus că s-au săturat să fie refugiați. În ciuda zgomotului războiului care se petrece peste graniță, cuplul de vârstă mijlocie a spus că au putut să doarmă mult mai liniștit în kibbutz.

“Kibbutz-ul este distrus, dar în ceea ce privește zgomotul, ecurile exploziilor din Gaza sunt muzica pe care o cunoaștem”, a declarat Schnurman pentru site-ul de știri israelian Ynet . „Unii oameni ne spun că e bine pentru voi, dar alții spun că am înnebunit. Nu pot să nu fiu de acord cu ei.”

La o lună după izbucnirea războiului, distrugerea și dărâmurile au dominat kibbutz-ul odinioară arcadian. Două luni mai târziu, peisajul rămâne complet neschimbat. O diferență notabilă este însă volumul de vizitatori, care a crescut dramatic, transformând zona într-un muzeu al macabruului .

Celebrități și influenți, printre care Jerry Seinfeld, Debra Messing, Montana Tucker, Scooter Braun, Michael Rapaport, Caroline D'Amore, Gregg Sulkin și Emily Austin, au ajuns în Israel pentru a se întâlni cu familiile ostajilor și a vizita locurile masacrelor din 7 octombrie. (Capturi de ecran prin Instagram, design de Jackie Hajdenberg)

Timp de luni de zile, vizitatorii au inclus voluntari de la Zaka, organizația care a căutat și evacuat cadavre și părți ale corpurilor, a curățat vehiculele arse, toate conform dispozițiilor legii evreiești. Dar, după aproape trei luni de muncă zilnică, purtătorul de cuvânt Moti Bukchin a spus că acum Zaka și-a încheiat activitățile în fâșia Gaza. Acum, voluntarii de la Zaka sunt solicitați să lucreze doar în cazuri specifice, de exemplu, dacă noile averse de ploaie dezvăluie părți ale corpului sau sânge nedescoperite anterior.

Totuși, grupuri de oameni pot fi văzuți în jur, rătăcind șocați printre dărâmături sau ascultând ghizii, adesea foști rezidenți ai kibbutzului precum Felus, care povestesc ororile pe care le-au trăit pe 7 octombrie. Mulți dintre ei fac parte dintr-un număr tot mai mare de participanți la misiuni de solidaritate din comunitățile evreiești din Statele Unite, incluzând uneori celebritați și influenți din rețelele sociale; zona rămâne o zonă militară închisă, interzisă civililor israelieni și aflată în curs de lansare de rachete din Gaza.

Samuel Hayek, președintele JNF-UK, a făcut parte dintr-un tur al kibbutz-ului decimat condus de Felus. „Există un singur cuvânt pentru a descrie cum este să vezi asta în viața reală: devastator”, a spus el. „Vom fi acolo, așa cum am făcut de ani de zile, pentru a consolida periferia până când viețile și cartierele lor vor fi restaurate.”

Directorul executiv al JNF-UK, Yonatan Galon, a declarat pentru JTA că, în ultimul deceniu, organizația a cheltuit aproximativ 5 până la 8 milioane de dolari anual pentru infrastructură, educație și inițiative de bunăstare în comunitățile din sudul Israelului. Contribuțiile grupului acoperă o gamă largă, inclusiv dezvoltarea de programe de conducere, parcuri, promenade, sate studentești și centre pentru bătrâni în mai multe comunități de graniță cu Gaza, cum ar fi Nahal Oz, Kerem Shalom, Sderot și Nir Oz.

La șase mile și jumătate depărtare, în Beeri, cel mai mare și cel mai bogat kibbutz la granița cu Gaza și, în multe privințe, cel mai brutal atacat și devastat de teroriștii Hamas pe 7. Cu jumătate din case distruse fără reparații, costul estimat al refacerii Beeri este puțin sub 80 de milioane de dolari, potrivit estimărilor Administrației Tkuma, sau Revival, noul organism însărcinat cu

reabilitarea și dezvoltarea periferiei Gaza. Guvernul a alocat 4,8 miliarde de dolari administrației pentru a face față nevoilor comunităților afectate pe termen scurt, mediu și lung.

La fel ca la Kfar Aza, Beerli este plin de viață, dar nu doar cu oameni în tururi ghidate. Unii adulți tineri s-au mutat pentru a avea grijă de kibbutz în absența vecinilor lor . Fermierii s-au întors să planteze grâu în speranța că recolta va fi gata până când kibbutz-ul va fi reconstruit. O mulțime de angajați ai tipografiei din Beerli sosesc în fiecare zi la serviciu de la hotelul lor de lângă Marea Moartă - o navetă zilnică de trei ore și jumătate. Potrivit lui Uri Jelin, al cărui bunic a fost unul dintre fondatorii kibbutzului, dorința lor de a se întoarce la muncă provine mai mult din nevoia de a face față durerii lor decât din angajamentul de a susține economia lui Beerli.

Rămășițele distrugerii cauzate de teroriștii Hamas atunci când aceștia s-au infiltrat în Kibbutz Be'eri pe 7 octombrie 2023, lângă granița dintre Israel și Gaza, în sudul Israelului, fotografiat la 4 ianuarie 2024. (Chaim Goldberg/Flash90)

Pe 7 octombrie, Ben Suchman, directorul general al presei, vorbea la telefon cu mama sa când un terorist a intrat în camera ei de siguranță. L-a auzit pe terorist cerându-i mamei sale să-și scoată inelul, dar acesta nu s-a clintit. Telefonul a tacut. Câteva zile mai târziu, autoritățile i-au predat inelul lui Suchman. Mama lui era moartă.

Jelin a arătat spre o casă care pare să nu fi suferit nicio pagubă aparentă. „Vezi casa asta? Pare nevinovat, da? Este orice, dar. Aici s-au distrat cel mai mult teroriștii.” Jelin povestește ce s-a întâmplat în interiorul casei dar cere ca detaliile să nu se repete, din respect pentru oamenii care au locuit cândva acolo.

Casa intactă și aproape 200 de alte asemenea ei devin un punct de blocare pentru planurile de reconstrucție a Beerii. Cu câteva zile înainte, oficialii de la fondul de compensare a impozitului pe proprietate au cercetat casele și au stabilit că multe nu îndeplinesc criteriile pentru demolare. Dar locuitorii nu vor să se mute înapoi în casele care au fost locuri de violență extremă, chiar dacă sunt solide din punct de vedere structural.

„Cum putem vorbi despre revenirea când oamenii refuză să locuiască în case în care vecinii lor au fost uciși?” spuse secretarul kibutzului, Gili Molcho. Planul, a spus Molcho, a fost de a stabili o cerere de propuneri în săptămânile următoare pentru arhitecți pentru a proiecta reconstrucția satului într-un mod care să ajute la atenuarea traumei.

Chiar și în exil, kibutz-ul ia toate deciziile în colectiv. O ofertă de a se muta în trei clădiri noi din Ierusalim a fost respinsă. În schimb, membrii kibutzului au votat să rămână în hotelul lor de la Marea Moartă până când noile locuințe vor fi gata într-un kibbutz temporar adiacent Hatzerim, aproape de Beersheba. Construcția era deja în curs de desfășurare, iar kibbutz-ul anticipa să se mute acolo în șase luni, cu planuri să rămână cel puțin încă doi ani înainte de a se întoarce la Beerii. Dar, așa cum a subliniat Molcho, „cel mai sigur lucru pe care îl putem spune este că nu există nici o certitudine”.

Un sondaj intern a arătat că practic nici un rezident Beerii nu a spus că nu a vrut să se întoarcă niciodată în Beerii, a spus Molcho. Familiile tinere și-au exprimat refuzul de a reveni la un „Oct. 6” Beerii, a spus el, unde „în fiecare

săptămână sau două se lansează rachete din Gaza și avem sirene și intrăm în camerele de siguranță, dar nimeni nu s-a obișnuit să trăiască cu infiltrații teroriste”, ceea ce constituie o linie roșie clară. „Cred cu tărie că dacă va fi liniște în Gaza, Beerli se va întoarce și va prospera și va fi mai mare și mai bun decât înainte”, a spus Molcho.

După turul său prin Kfar Aza și Beerli, Hayek a continuat spre Carmei Gat, un nou cartier din orașul Kiryat Gat din sudul Israelului, unde JNF-UK a donat 13 apartamente locuitorilor din Nir Oz, care urmau să se mute acolo. Beerli, una dintre prioritățile pentru Nir Oz, care a suferit unele dintre cele mai grave atacuri ale Hamas, cu un sfert din comunitatea sa fie ucisă, fie răpită, a fost să rămână împreună. Carmei Gat, oferind 130 de apartamente disponibile, a fost unul dintre puținele locuri care puteau satisface această nevoie.

La câteva zile după vizita lui Hayek, locuitorii din Nir Oz și-au părăsit în sfârșit hotelul din Eilat pentru a se muta în noile apartamente. La o săptămână după ce s-a instalat în apartamentul său, Jonathan Dekel-Chen încă nu s-a aclimat la noua lui împrejurimi. „A fost cu siguranță timpul pentru noi să trecem într-un loc în care să putem întrista în mod corespunzător, în măsura în care ne putem întrista, pentru că aceasta este o saga în desfășurare”, Dekel-Chen, profesor de origine americană la Universitatea Ebraică, a spus JTA.

Fiul lui Dekel-Chen, Sagui, coordonatorul național al proiectului JNF-UK, este ținut ca ostatic în Gaza. Soția lui Sagui, care tocmai a născut al treilea copil al cuplului, locuiește și ea într-un apartament JNF-UK. Mama lui Sagui, fosta soție a lui Dekel-Chen, a fost și ea ranită și luată captivă pe 7 octombrie, dar a reușit să scape în ultimul moment.

El a descris adaptarea comunității la noul său mediu ca pe o experiență „în afara corpului”. Este străin de tot ceea ce știm. E străin în ceea ce privește peisajul, e străin în ceea ce privește locuința. Suntem obișnuiți să trăim în natură și cu culorile naturii, senzația naturii la ușa noastră”, a spus el. „Când mă uit acum, în casa mea, sunt la etajul patru al unei clădiri și tot ce pot vedea sunt mașini, asfalt, beton și metal.”

Kibbutz Beer Sheva văzut în ianuarie 2024, la trei luni după ce a fost locul unui masacru Hamas.

Inițial, comunitatea Nir Oz plănuise să rămână în Carmei Gat pentru mai puțin de un an, în timp ce o nouă comunitate va fi construită pentru ei, similară cu cea construită pentru Beer Sheva lângă Hatzerim. Ei plănuiseră să se mute acolo timp de unul sau doi ani înainte de a lua în considerare o mutare permanentă. Dar, potrivit lui Dekel-Chen, acel pas a fost abandonat pentru că nici unul dintre rezidenți nu dorea să locuiască în două case temporare.

În acest moment, puțini membri ai kibbutz-ului sunt capabili să ofere un răspuns definitiv despre revenirea permanentă la Nir Oz în viitor. Majoritatea celor cu copii mai mici i-au spus direct JTA că nu vor lua în considerare acest lucru. Dar unde ajunge comunitatea în cele din urmă și dacă va fi un loc sau mai multe rămâne o întrebare deschisă, a spus Dekel-Chen.

Între timp, abordarea comemorării masacrelor din fiecare kibbutz a devenit, de asemenea, un punct de dezbatere, atât în interiorul fiecărei comunități, cât și în exterior. Tkuma a spus că lucrează cu Ministerul Patrimoniului, precum și cu reprezentanții locali din fiecare kibbutz pentru a găsi modalități de a onora victimele și de a păstra memoria zilei de 7 octombrie. Molcho și-a

imaginat transformarea unui mic colț al kibbutzului într-o zonă de comemorare, dar nimic. Mai mult.

Uri Jelin stă deasupra epavei din Kibbutz Beeri, fondat de bunicul său, în ianuarie 2024.

„Scopul nostru este să refacem acest loc pentru o viață normală cât mai mult posibil și să nu îl transformăm într-un loc memorial”, a spus el.

Felus a avut o părere diferită, crezând că întreaga fâșie de 100 de metri din Kfar Aza, cunoscută sub numele de zona „generației mai tinere”, unde nu a supraviețuit nici o casă, ar trebui izolată și păstrată în starea sa actuală de ruină, ca un testament istoric pentru generațiile viitoare. El a spus că a înțeles potențiala traumă pe care un astfel de memorial o poate evoca pentru unii - în parte pentru că este una pe care o experimentează tot timpul.

„Tot ce fac este să-mi amintesc. La fiecare pas pe care îl fac în acest kibbutz, cred că acest prieten a fost ucis aici, acela a fost luat ostatic acolo”, a spus el. „Oricum, nu poți scăpa de asta.”

“Israel’s ravaged kibbutzes have become museums of the macabre. Their former residents want to go home”, by Deborah Danan, Jewish Telegraphic Agency, January 12,2024.

“Kibbutzurile devastate din Israel au devenit muzee ale macabrului. Foștii lor rezidenți vor să se întoarcă acasă”, de Deborah Danan.

Subiect: *La o lună după izbucnirea războiului, distrugerea și dărâmăturile au dominat kibbutzul odinioară arcadian. Două luni mai târziu, peisajul rămâne complet neschimbat. O diferență notabilă este însă volumul de vizitatori, care a crescut dramatic, transformând zona într-un muzeu al macabrului. La o sută de zile după 7 octombrie, răsună întrebări despre cum să se ocupe de epave. Grupuri de oameni pot fi văzuți în jur, rătăcind șocați printre dărâmături sau ascultând ghizii, care povestesc ororile pe care le-au trăit pe 7 octombrie. Mulți dintre ei fac parte dintr-un număr tot mai mare de participanți la misiuni de solidaritate din comunitățile evreiești din Statele Unite, incluzând uneori celebrități și influenți din rețelele sociale; zona rămâne o zonă militară închisă, interzisă civililor israelieni și aflată în curs de lansare de rachete din Gaza. Între timp, abordarea comemorării masacrelor din fiecare kibbutz a devenit, de asemenea, un punct de dezbatere, atât în interiorul fiecărei comunități, cât și în exterior. Tkuma a spus că lucrează cu Ministerul Patrimoniului, precum și cu reprezentanții locali din fiecare kibbutz pentru a găsi modalități de a onora victimele și de a păstra memoria zilei de 7 octombrie.*

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin